

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžf/12/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014200666
Dátum vydania rozhodnutia: 21.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014200666.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Mesto Bardejov, Radničné námestie 16, 085 01 Bardejov, IČO: 00 321 842, proti žalovanému: Úrad pre verejné obstarávanie, Dunajská 68, 820 04 Bratislava 24, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 25688/2014, spis č. 3880-P/2014 z 09. apríla 2014, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/87/2014-43 z 20. októbra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/87/2014-43 z 20. októbra 2015 mení tak, že žalobu zamietla.

Žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozhodnutia len „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) postupom podľa § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) rozhodnutie žalovaného č. 25688/2014, spis č. 3880-P/2014 z 09. apríla 2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 70,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný uvedeným rozhodnutím rozklad žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie (ďalej len „úrad“) č. 21-6000/2013-SK/4 zo dňa 02. januára 2014, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 40.000,- eur podľa § 149 ods. 1 písm. k) zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“ alebo „ZVO“) za to, že sa dostal do omeškania 19 pracovných dní so splnením povinnosti podľa § 136 ods. 9 písm. e) zákona o verejnom obstarávaní v rámci verejnej súťaže na predmet podlimitnej zákazky „Stöcklova ulica Bardejov, 2. etapa“ vyhlásenej vo Věstníku verejného

obstarávania č. 100/2013 zo dňa 24.05.2013 pod zn. 7933-MSP, čím si nespĺnil povinnosť v lehote stanovenej zákonom o verejnom obstarávaní.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že predmetom správneho konania bolo rozhodovanie o uložení pokuty žalobcovi, ktorý dňa 24.09.2013 odoslal úradu informáciu podľa § 146 ods. 9 písm. e) ZVO, v ktorej uviedol, že dňa 22.08.2013 sa dozvedel o skutočnosti, ktorá bola predmetom informačnej povinnosti.

Súd z pripojeného administratívneho spisu zistil, že úrad listom zo dňa 08.11.2013 č.: 21-6000/2013/SVK/1 vydal oznámenie o začatí správneho konania podľa § 18 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) vo veci uloženia pokuty žalobcovi podľa § 149 ods. 1 písm. k) zákona o verejnom obstarávaní za to, že sa dostal do omeškania so splnením povinností podľa § 136 ods. 9 písm. e) ZVO v rámci verejnej súťaže na uvedený predmet podlimitnej zákazky „Stöckelova ulica Bardejov, 2. etapa“.

Uvedené oznámenie bolo žalobcovi doručené dňa 12.11.2013. Následne 18.11.2013 úrad oboznámil žalobcu s podkladmi pre rozhodnutie v správnom konaní, oboznámenie bolo žalobcovi doručené dňa 20.11.2013 a boli v ňom obsiahnuté aj podklady, z ktorých úrad vychádzal pri uložení výšky pokuty. Zároveň úrad oznámil účastníkovi konania, že oboznámenie s podkladmi pre rozhodnutie sa uskutoční dňa 27.11.2013 v priestoroch úradu v Bratislave, kde bude oboznámený s dôvodmi a súvisiacimi dokumentmi pre správne konanie. Žalobcovi bolo umožnené, aby sa v súlade s § 33 ods. 2 správneho poriadku k podkladom pre rozhodnutie písomne vyjadril v lehote do 5 pracovných dní od doručenia tohto oznámenia. Na žiadosť žalobcu bol termín oboznámenia sa s podkladmi pre rozhodnutie zmenený zo dňa 27.11.2013 na 04.12.2013, kedy sa aj oboznámenie uskutočnilo, kde bol účastník konania oboznámený aj s tým, že úrad začal konať vo veci z vlastného podnetu. Žalobca ako účastník konania sa k podkladom pre rozhodnutie úradu vyjadril písomne podaním doručeným dňa 12.12.2013.

Dňa 02.01.2014 úrad ako správny orgán prvého stupňa vydal rozhodnutie č. 21-6000/2013-SK/4, ktorým podľa § 149 ods. 1 písm. k) zákona o verejnom obstarávaní uložil žalobcovi pokutu v celkovej výške 40.000,- eur na tom skutkovom základe, že Mesto Bardejov ako verejný obstarávateľ sa dostalo do omeškania 19 pracovných dní so splnením povinnosti podľa § 136 ods. 9 písm. e) ZVO v rámci verejnej súťaže na predmet podlimitnej zákazky „Stöckelova ulica Bardejov, 2. etapa“ vyhlásenej žalobcom vo Vestníku verejného obstarávania č. 100/2013 zo dňa 24.05.2013 pod značkou 7933-MSP. Úrad výšku pokuty odôvodnil nespĺnením ust. § 149 ods. 1 písm. k) ZVO, ktorý určuje výšku sankcie pevnou sadzbou za každých začatých 15 pracovných dní omeškania a preto nebolo možné pristúpiť v danom prípade k moderácii zákonom určenej sadzby pokuty správnych orgánov a ani nebolo možné výšku pokuty upravovať s ohľadom na povahu, závažnosť, spôsob a následky porušenia povinnosti.

Prvostupňové rozhodnutie žalobca napadol včas podaným rozkladom. V ňom napádal vecnú nesprávnosť rozhodnutia pre jeho nesprávne právne posúdenie a zároveň poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) vo veciach sp. zn. 4Sžf/85/2012, 4Sžo/72/2010 a 3Sžf/32/2007. Žalobca namietal, že v danom prípade sankcia uložená prvostupňovým orgánom je neproporcionálna a zjavne neprímeraná povahe skutku a jeho dôsledkom, je v rozpore s princípom právnej istoty a spravodlivosti. Poukázal na to, že je povinnosťou správneho orgánu pri ukladaní sankcie za správny delikt vždy vychádzať z požiadavky na prísnu individualizáciu sankcie. Výšku uloženej pokuty považoval za neprímerane vysokú aj preto, že keby Mesto Bardejov porušilo povinnosť podľa § 136 ods. 9 písm. b), c), d) alebo e) a uzatvorilo zmluvu o dielo na realizáciu zákazky, úrad by uložil účastníkovi konania pokutu podľa § 149 ods. 1 písm. i) len vo výške 2 % zmluvnej ceny úspešného uchádzača, t. j. len vo výške 5.302,- eur, čo je neporovnateľné s uloženou pokutou za nespĺnenie informačnej povinnosti (40.000,- eur). Preto navrhol, aby odvolací orgán jeho rozkladu vyhovel a napadnuté rozhodnutie v kontexte námietok rozkladu zrušil a o pokute bolo rozhodnuté moderáciou jej výšky.

Žalovaný o rozklade žalobcu rozhodol rozhodnutím č: 25688/2014, spis. č.: 3880-P/2014 dňa 09.04.2014 tak, že rozklad zamietol a napadnuté prvostupňové rozhodnutie úradu ako vecne správne

potvrdil. Žalovaný sa stotožnil s právnym názorom a argumentáciou správneho orgánu prvého stupňa o nemožnosti moderácie pokuty a aplikácie ust. § 149 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní na prípad uloženia pokuty, kde je výška pokuty priamo zo zákona stanovená pevnou sumou alebo percentom. V danom prípade bola zákonom určená výška pokuty 20.000,- eur za každých začatých 15 dní omeškania, čo v danom prípade pri omeškaní 19 dní znamenalo dvakrát 20.000,- eur, t. j. spolu 40.000,- eur.

Prvostupňový súd uviedol, že jeho úlohou v kontexte námietok žaloby bolo posúdiť, vecnú správnosť právneho záveru žalovaného o nemožnosti aplikácie ust. § 149 ods. 4 ZVO v spojitosti s ukladaním sankcie podľa § 149 ods. 1 písm. k) ZVO.

Skonštatoval, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že v predmetnej veci sa žalobca ako verejný obstarávateľ dostal do omeškania s informačnou povinnosťou podľa § 136 ods. 9 písm. e) zákona o verejnom obstarávaní o 19 dní, čím sa dopustil predmetného správneho deliktu. Tiež bolo nesporné, že zodpovednosti zadávateľa zákazky za transparentné, hospodárne a nediskriminačné vynakladanie verejných prostriedkov zodpovedá zákonodarcom v rámci úpravy správnych deliktov administratívneho trestania vo verejnom obstarávaní zadefinovanie povinnosti žalovaného správneho orgánu sankcionovať najzávažnejšie porušenie zákona o verejnom obstarávaní pevne stanovenou pokutou. Nebolo ale možné súhlasiť s názorom a argumentáciou žalovaného, že v takýchto prípadoch nemožno umožniť moderáciu a správnu úvahu (§ 149 ods. 4 ZVO).

Podľa názoru krajského súdu správny súd pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia rozhoduje v plnej jurisdikcii, a preto argumentácia žalobcu má oporu v rozhodovacej praxi NS SR. Najvyšší súd napr. vo veci sp. zn. 4Sžo/72/2010 zo dňa 22.12.2010 (strana 7) uviedol, že ak správny súd pri preskúvaní výšky uloženej sankcie zistí, že pokuta uložená správnym orgánom podľa ustanovenia zákona i vo vzťahu k skutku žalobcu je zjavne neprimeraná a porušujúca princíp proporcionality, musí na túto skutočnosť ako orgán zaručujúci nielen zákonné, ale aj spravodlivé posúdenie veci prihliadnuť. Tak ako v trestnom konaní, pre posúdenie výšky sankcie a jej uloženie predpisy trestného práva umožňujú uloženie sankcie aj pod hranicou trestnej sadzby, niet potom dôvodu, aby tak nemohol rozhodnúť súd rozhodujúci v plnej jurisdikcii aj vo vzťahu ku skutku, ktorý nenaplnil znaky trestného činu, ale len znaky správneho deliktu.

Prvostupňový súd uviedol, že výklad a uplatňovanie zákonov musí byť v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“ alebo „ústava“), v danom prípade s čl. 1 ods. 1 a čl. 5 ods. 6. Právna istota a spravodlivosť ako princípy materiálneho právneho štátu podľa názoru súdu nepripúšťajú v individuálnych prípadoch aplikovanie sankcií, ktoré sú zjavne neproporcionálne a neprimerané povahe skutku a jeho dôsledkom, a to ani vtedy, ak zákonodarca v záujme generálnej prevencie chcel prísnosťou a výlučnosťou výšky sankcie bez úpravy kritérií jej uloženia, chrániť závažný verejný záujem. Súd je však pri ukladaní sankcie povinný vychádzať z princípu prísne individuálnej zodpovednosti za skutok, ktorý má svoju mieru závažnosti a dôsledkov.

Prvostupňový súd sa stotožnil s námietkou žalobcu a s ohľadom na skutkové okolnosti veci (omeškanie s informačnou povinnosťou 19 dní, keď zákon hovorí o pokute vo výške 20.000,- eur za každých začatých 15 dní omeškania v komparácii napríklad i s pokutou podľa § 149 ods. 1 písm. i) ZVO, t. j. v danom prípade 5.302,- eur) súhlasil s tým, že i keď zákonná dikcia ust. § 149 ods. 1 písm. k) ZVO ustanovila sankciu v rigoróznejšej výške 20.000,- eur za každých začatých 15 dní omeškania, ani toto nedáva podklad pre záver, že tak správny orgán a najmä súd nemôže, resp. nemá posudzovať výšku sankcie vo vzájomnej súvislosti aj s ust. § 149 ods. 4 ZVO a prihliadať na povahu, závažnosť, spôsob a na následky porušenia povinností. Zdôraznil, že vždy sa musí mať na zreteli požiadavka prísnej individualizácie sankcie, pričom právna istota a spravodlivosť ako princípy materiálneho právneho štátu nepripúšťajú v individuálnych prípadoch aplikovanie takých sankcií, ktoré sú zjavne neproporcionálne a neprimerané povahe skutku a jeho dôsledkom, a to ani v prípade ak zákonodarca sankciu vyjadril takouto výlučnou úpravou. Vychádzajúc z čl. 152 ods. 4 Ústavy SR výklad a uplatňovanie zákonov musí byť v súlade s Ústavou SR, v danom prípade s jej čl. 1 ods. 1 (napr. uznesenie III. ÚS 247/07, rozsudok NS SR 4Sžo/72/2010, 3Sžf/32/2007).

Vzhľadom na vyššie uvedené prvostupňový súd žalobe ako dôvodnej vyhovel a napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania vo výške 70,- eur predstavujúcej zaplatený súdny poplatok vo veci, keď žalobca podmienku povinného právneho zastúpenia splnil prostredníctvom svojho zamestnanca JUDr. G. L..

II.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný, ktorý uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b) O.s.p.) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.).

Žalovaný nesúhlasil s právnym názorom súdu prvého stupňa a k odôvodneniu rozsudku uviedol, že ako ostatný ústredný orgán štátnej správy, môže postupovať len podľa zákona a nemožno legitímne očakávať, aby v konkrétnom konaní porušoval princíp legality zakotvený v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého: „Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“. Štátny orgán, ktorého postavenie a právomoci sú zákonom reglementované, nie je preto oprávnený z vlastného rozhodnutia a podľa vlastnej úvahy konať nad rozsah svojich zákonných právomocí, nakoľko takéto konanie príslušný právny predpis neustanovuje. Rovnako povinnosť konať v súlade so zákonmi a inými predpismi explicitne vyplýva pre správny orgán zároveň z § 3 ods. 1 správneho poriadku, podľa ktorého, cit.: „Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi“. Žalovaný mal za to, že v konaní o uložení pokuty žalobcovi postupoval a rozhodol plne v rozsahu stanovenom zákonom o verejnom obstarávaní, t. j. v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Vo väzbe na vyššie uvedené žalovaný dal do pozornosti výklad Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. I. ÚS 3/1998 z 05.02.1998, v zmysle ktorého, cit.: „Len taký postup orgánu štátu, ktorý zohľadňuje ústavné princípy citovaného ustanovenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky spôsobom a v rozsahu uvedenom vyššie pod bodom 1, je naplnením princípu právnej istoty ako nedielnej súčasti právneho štátu v zmysle čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Základnou podmienkou v materiálnom právnom štáte je dôsledné dodržiavanie kompetencií orgánmi verejnej moci. V dôsledku uvedeného preto štátnym orgánom Slovenskej republiky zákony upravujúce ich postavenie a právomoci neumožňujú, aby samostatne rozhodovali v konaní nad rámec zákona, t. j. mimo rozsah zákonom ustanovených právomocí. Zákomom ustanovený rozsah právomocí jednotlivých orgánov štátu je stabilný a k jeho zmene môže dôjsť len v dôsledku neskoršej a obsahovo odlišnej zákonnej úpravy. Ten orgán štátu, ktorého postavenie a právomoci zákon upravuje, nie je preto oprávnený z vlastného rozhodnutia a podľa vlastnej úvahy konať nad rozsah svojich zákonných právomocí, keďže takéto konanie príslušný právny predpis neupravuje.“

Žalovaný uviedol, že z uvedenej judikatúry jednoznačne vyplýva princíp zákonnosti, ktorý ovláda činnosť verejnej správy ako celok, t. j. limitovanie štátnych orgánov normatívnou právnou úpravou. Podľa žalovaného nemôže byť tento princíp vylúčený pri uplatňovaní právomoci vykonávateľov verejnej správy ani v rámci administratívneho trestania.

V intenciách vyššie uvedených skutočností žalovaný k výške sankcie uviedol, že pri ukladaní pokuty postupoval v súlade so zákonom a za správny delikt uložil žalobcovi pokutu v zákonom stanovenej výške. Ukladanie pokút za správne delikty je upravené v § 149 ZVO.

Žalovaný poukázal na skutočnosť, že v § 149 ods. 1 písm. k) ZVO (úrad uloží verejnemu

obstarávateľovi alebo obstarávateľovi pokutu vo výške 20 000,- eur za každých začatých 15 pracovných dní omeškania so splnením povinnosti podľa § 136 ods. 9 písm. a), b), c), d) alebo e), ak nedošlo k uzavretiu zmluvy, koncesnej zmluvy alebo rámcovej dohody) je obligatórne stanovená výška pokuty za nesplnenie informačnej povinnosti podľa § 136 ods. 9 ZVO. Z uvedeného dôvodu žalovaný nemohol na tento prípad aplikovať § 149 ods. 4 ZVO a zohľadniť povahu, závažnosť, či následky porušenia povinnosti.

Zdôraznil, že prihliadať na povahu, závažnosť, spôsob a následky porušenia povinnosti podľa § 149 ods. 4 ZVO môže žalovaný len v prípadoch podľa § 149 ods. 2 ZVO, kedy zákon stanovuje výšku pokuty v rozmedzí od 1.000,- eur do 30.000,- eur.

Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že ZVO rozlišuje dve skupiny správnych deliktov spáchaných verejným obstarávateľom alebo obstarávateľom. V § 149 ods. 1 ZVO sú vymenované správne delikty, ktoré predstavujú najzávažnejšie porušenia ZVO. Tieto správne delikty sú sankcionované pevne stanovenou pokutou (zákonom stanovené percento v závislosti od zmluvnej ceny, resp. pevne stanovená suma v eurách). Takto pevne stanovená výška sankcie má pôsobiť preventívne a zabezpečiť dôsledné uplatňovanie ZVO, nakoľko z hľadiska efektívnosti sankcií je dôležité, aby bola stanovená taká suma, ktorá by mala aj odstrašujúci účinok. Uložením len symbolických sankcií by tento nástroj stratil akúkoľvek účinnosť a žalobca by nemohol zabezpečiť dôsledné uplatňovanie ZVO. Žalovaný je teda v prípade preukázania spáchania správneho deliktu uvedeného v § 149 ods. 1 ZVO povinný uložiť pokutu vo výške pevne stanovenej zákonom a nemá možnosť uplatniť správnu úvahu.

Žalovaný konštatoval, že význam a dôležitosť informačnej povinnosti zakotvenej v § 136 ods. 9 ZVO vyplýva zo skutočnosti, že na jej splnenie je naviazaný začiatok konania o námietkach, ktorého účelom je dosiahnutie efektívnej a rýchlej nápravy v procese verejného obstarávania. Nesplnenie si zákonom stanovenej informačnej povinnosti v zákonom stanovenej lehote vedie k spomaleniu revízných postupov ako účinného nástroja ochrany práv a právom chránených záujmov dotknutých osôb a verejného záujmu. Nakoľko nesplnenie si informačnej povinnosti podľa § 136 ods. 9 ZVO verejným obstarávateľom alebo obstarávateľom má závažné dôsledky pri uplatňovaní revízných postupov a na zabezpečenie účinnej ochrany záujemcov, uchádzačov a účastníkov pred možným nezákonným postupom obstarávateľa, je logické, že tento správny delikt je zaradený do prvej skupiny správnych deliktov uvedených v § 149 ods. 1 ZVO, pri ktorej žalovaný má povinnosť uložiť zákonom pevne stanovenú pokutu.

Podľa názoru žalovaného oblasť verejného obstarávania, kde zodpovednosť zadávateľa zákazky za hospodárne, transparentné a nediskriminačné vynakladanie verejných prostriedkov je natoľko vysoká, že zákonodarca v rámci úpravy správnych deliktov a správneho trestania vo verejnom obstarávaní jednoznačne a jasne koncipoval povinnosť žalovaného sankcionovať najzávažnejšie porušenia ZVO pevne stanovenou pokutou.

Druhú skupinu správnych deliktov tvoria porušenia ZVO uvedené v § 149 ods. 2 ZVO, za ktoré ukladá žalovaný pokuty v rozmedzí od 1.000,- eur do 30.000,- eur. Pri týchto správnych deliktoch žalovaný postupuje podľa § 149 ods. 4 ZVO a pri ukladaní pokuty úrad prihliada najmä na povahu, závažnosť, spôsob a následky porušenia povinnosti. Žalovaný po uplatnení správnej úvahy rozhoduje o uložení pokuty za správne delikty uvedené v § 149 ods. 2 ZVO v zákonom stanovenom rozsahu.

Žalovaný v kontexte na uvedené konštatoval, že pod správnu úvahu je nutné rozumieť ponechanie možnosti správnomu orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne. Uvedené závery však nie je možné formulovať v prípade rigorózne stanovenej výšky pokuty, ako tomu bolo aj v predmetnom prípade. V prípade, ak by mohol aj pri správnych deliktoch uvedených v § 149 ods. 1 ZVO uložiť sankciu v inej výške ako je pevne stanovená zákonom, teda ak by bola použitá interpretácia a aplikácia právnej normy, ktorá by pripúšťala použitie správnej úvahy, bol by tým popretý účel a zmysel aplikovanej právnej normy. Zároveň by stratilo rozlišovanie správnych deliktov podľa § 149 ods. 1 a ods. 2 ZVO akékoľvek opodstatnenie. Z uvedeného dôvodu je argumentácia súdu prvého

stupňa o možnosti aplikovať § 149 ods. 4 ZVO pri správnych deliktoch uvedených v § 149 ods. 1 ZVO absolútne nelogická.

Žalovaný pri predmetnom správnom delikte teda musel obligatórne rozhodnúť o uložení pokuty vo výške 20.000,- eur za každých začatých 15 pracovných dní omeškania so splnením povinnosti podľa § 136 ods. 9 ZVO.

Žalovaný zároveň zdôraznil, že je potrebné rozlišovať čl. 2 ods. 2 a ods. 3 Ústavy SR. Nemožno preto akceptovať argumentáciu, že žalovaný ako štátny orgán môže aplikovať § 149 ods. 4 ZVO z dôvodu, že to nemá zakázané. Žalovaný akcentoval, že Ústavou SR zakotvený princíp, že každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, platí pre fyzické a právnické osoby, avšak toto sa nevzťahuje na štátne orgány. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je zrejmé, že žalovaný postupoval v súlade so ZVO a nemohol uložiť pokutu v inej než zákonom stanovenej výške. Zdôraznil, že akceptovaním argumentácie súdu prvého stupňa by došlo k popretiu elementárnej právnej istoty, nakoľko od správneho orgánu nemožno legitímne očakávať, aby ten v konkrétnom konaní porušoval princíp legality zakotvený Ústavou Slovenskej republiky. Rovnako by uvedený postup narušal princíp trojdelenia moci, nakoľko orgán aplikácie práva, či už v rámci výkonnej alebo súdnej moci, by si v takom prípade nepripustným spôsobom atrahoval právomoc zákonodarného orgánu.

Žalovaný dodal, že akceptovaním právneho názoru súdu prvého stupňa by zároveň došlo k popretiu princípu právnej istoty, najmä princípu obmedzenej vlády, tzv. limited government a súčasne dôvery občanov v právny poriadok. V extrémnej polohe by uvedené mohlo viesť až k totalite občianskej spoločnosti, prípadne anarchii, pretože prostriedky moci štátu by už neboli regulované normatívnou právnou úpravou a ani ich použitie by nebolo obmedzené. S poukazom na potenciálne dôsledky aplikácie právneho názoru súdu prvého stupňa mal žalovaný za to, že rozhodnutie, ktorým sa striktne pridržiaval ZVO a rozhodol v jeho medziach je zákonné a každé odlišné rozhodnutie by bolo v priamom rozpore so ZVO a Ústavou Slovenskej republiky.

Žalovaný ďalej uviedol, že rozhodnutie bolo vydané v súlade s jeho doterajšou ustálenou rozhodovacou praxou, ktorá je rešpektovaná judikatúrou, tak Krajského súdu v Bratislave ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudkom súdu prvého stupňa bol však zásadne narušený princíp právnej istoty (čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

Zdôraznil, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05).

Žalovaný v tejto súvislosti exemplifikatívne dal do pozornosti rozsudky súdov, v rámci ktorých sa preskúmavala zákonnosť rozhodnutí o uložení pokuty na základe rigorózne stanovenej výšky sankcie. V žiadnom prípade, s výnimkou rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/85/2012 z 28.05.2013, na ktorý poukázal žalobca, doposiaľ nebola spochybnená ustálená rozhodovacia prax žalovaného týkajúca sa uloženia zákonom pevne stanovenej pokuty za správny delikt v správnom konaní, t. j. pri správnych deliktoch podľa § 149 ods. 1 ZVO.

V tomto smere žalovaný dal do pozornosti rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/452/2009 zo 14.09.2010, sp. zn. 2Sžf/37/2012 z 19.06.2013, sp. zn. 4Sžf/60/2014 z 02.06.2015 a rozsudky Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3S 357/2010-38 z 27.03.2012, sp. zn. 3S 243/2011-30 z 12.11.2013, sp. zn. 3S 202/2011-79 z 05.03.2013.

Žalovaný upriamil tiež pozornosť na rozsudok senátu 5S Krajského súdu v Bratislave, t. j. senátu, ktorý rozhodoval v prvom stupni v tejto právnej veci, ktorý ešte v rozsudku sp. zn. 5S 86/2014 zo 17.03.2015 (t. j. cca 7 mesiacov pred vydaním napadnutého rozsudku) rozhodol v súlade s ustálenou judikatúrou. V predmetnom rozsudku súd uviedol, cit.: „Čo sa týka výšky sankcie správny orgán správne určil jeho výšku, nakoľko z ustanovenia § 149 ods. 1 písm. e) ZVO vyplýva, že výška sankcií je 5 % zmluvnej ceny ak pri uzavretí zmluvy, koncesnej zmluvy alebo rámcovej dohody nedodrжал podmienky ustanovené v § 45 ods. 2-7 a žalovaný nemal možnosť moderácie zákonom určenej sadzby pokuty, a teda nebolo možné upraviť výšku uloženej sankcie s ohľadom na povahu, závažnosť, spôsob a následky porušenia povinnosti. Zákon o verejnom obstarávaní neumožňoval žalovanému ani správne orgánu prvého stupňa akúkoľvek odchýlku od určenej sadzby.“

Z uvedených príkladov rozhodnutí je zjavné, že žalovaný rozhodol v súlade s jeho ustálenou rozhodovacou praxou, ktorá bola rešpektovaná judikatúrou, tak Krajského súdu v Bratislave ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Nebolo mu však zrejmé z akého dôvodu a na základe akých skutočností zvolil súd prvého stupňa diametrálne odlišný prístup oproti ustálenej judikatúre v predmetnej právnej veci.

Žalovaný zároveň zmysle § 246c ods. 1 v spojení s § 201 a § 202 O.s.p. podal odvolanie proti prvostupňovému rozsudku v časti trov konania, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.

Podľa jeho názoru súd prvého stupňa nesprávne posúdil okolnosti prípadu, keď na základe skutkového stavu mal pri rozhodovaní náhrade trov konania aplikovať ustanovenie § 250k O.s.p. posledná veta, ktoré ustanovuje, že ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, súd náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná. Žalovaný mal za to, že dôvody hodné osobitného zreteľa v predmetnej právnej veci nesporne existujú, nakoľko žalobca síce mal v prvostupňovom rozsudku čiastočný úspech vo veci, ale len pokiaľ ide o výšku pokuty a nie pokiaľ ide o oprávnenosť a základ samotnej sankcie. Na základe uvedených skutočností žalovaný zastával názor, že priznanie náhrady trov žalobcovi vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil v tejto časti tak, že žalobcovi sa náhrada trov nepriznáva.

Žalovaný mal za to, že riadne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a napadnuté rozhodnutie vydal v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní. V intenciách vyššie uvedených skutkových a právnych tvrdení navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 87/2014-43 z 20.10.2015 zmenil tak, že žaloba sa zamietá.

III.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za zákonné, a to skutkovo i právne.

Podľa jeho názoru, keďže išlo o preskúvanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o postihu za správny delikt s uložením peňažnej pokuty, bolo potrebné aplikovať na danú vec čl. 6 ods. 1 prvá časť Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z 03.09.1953 v znení dodatkových protokolov, v zmysle ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Vzhľadom k tomu, že v čl. 1 ods. 2 Ústavy SR sa Slovenská republika zaviazala, že uznáva a dodržiava všeobecné záväzné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky, sa uvedený Dohovor podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy SR stal súčasťou právneho poriadku SR (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.) a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Žalobca uviedol, že v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov Dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976).

Poukázal na to, že uvedený záver podporuje aj judikatúra NS SR (pozri napr. sp. zn. 3Sžn 68/2004, 3Sž 85/2007, 8Sžo 28/2007, 8Sžo 147/2008), ktorá je jednotná v tom, že trestnoprávne princípy sa analogicky aplikujú i v správnom trestaní, a že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) podlieha obdobnému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému.

Vychádzajúc zo stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu SR, žalobca uviedol, že neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného v článku 1 Ústavy SR je aj princíp právnej istoty a spravodlivosti (princíp materiálneho právneho štátu), ktorý spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (napr. II. ÚS 10/99, tiež II. ÚS 234/03). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (pozri IV. ÚS 92/09; ÚS 17/1999 nález z 22. septembra 1999 Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I. ÚS 44/1999 nález z 13. októbra 1999 Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382; I. ÚS 10/98; I. ÚS 54/02 nález z 13. novembra 2002 Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750).

Žalobca uviedol, že podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobilom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. V danom prípade s čl. 1 ods. 1 a čl. 50 ods. 6 Ústavy SR (uznesenie III. ÚS 274/07, rozsudok NS SR č. 3Sžf/32/2007, rozsudok NS SR č. 4Sžo/72/2010 a rozsudok NS SR č. 4Sžf/85/2012). Právna istota a spravodlivosť ako princípy materiálneho právneho štátu nepripúšťajú v individuálnych prípadoch aplikovanie sankcií, ktoré sú zjavne neproporcionálne a neprimerané povahe skutku a jeho dôsledkom, a to ani vtedy, ak zákonodarcia v záujme generálnej prevencie chcel prísnosťou a výlučnosťou výšky sankcie bez úpravy kritérií jej uloženia, chrániť závažný verejný záujem. Súd je však pri ukladaní sankcie povinný vychádzať z princípu individuálnej zodpovednosti za skutok, ktorý má svoju mieru závažnosti a dôsledkov.

Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Rozhodnutie žalovaného, ktoré je predmetom preskúmania zákonnosti súdom však uvedené podmienky nespĺňalo, preto žalobca zotrval na jeho požiadavke rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Pokiaľ ide o odvolanie proti rozsudku v časti trov konania žalobca nesúhlasil s argumentáciou žalovaného. V predmetnej právnej veci neexistovali žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie trov konania. O náhrade trov konania bolo súdom rozhodnuté v súlade s § 250k ods. 1 O.s.p.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného a dospel k záveru, že tento rozsudok je potrebné zmeniť.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 21. februára 2018 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 220 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu posudzuje, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Úlohou prvostupňového súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov - na základe žaloby žalobcu preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného, ktorým rozklad žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 40.000,- eur podľa § 149 ods. 1 písm. k) zákona o verejnom obstarávaní za to, že sa dostal do omeškania 19 pracovných dní so splnením povinnosti podľa § 136 ods. 9 písm. e) zákona o verejnom obstarávaní v rámci horeuvedenej verejnej súťaže.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok, ktorým prvostupňový súd horeoznačené rozhodnutie žalovaného zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na základe včas podaného odvolania žalovaného preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, napadnuté rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a konania predchádzajúce ich vydaniu, v rozsahu a medziach podaného odvolania a dospel k záveru, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil.

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa § 136 ods. 9 písm. e) zákona o verejnom obstarávaní, ak ide o zákazku, pri ktorej môže podať námietky aj iná osoba, než orgán štátnej správy podľa § 137 ods. 2 písm. b), verejný obstarávateľ, obstarávateľ a osoba podľa § 7 sú povinní zaslať úradu do troch pracovných dní odo dňa, keď sa o tejto skutočnosti dozvedia, písomnú informáciu o tom, že bolo všetkým uchádzačom a účastníkom, ktorých ponuky alebo návrhy sa vyhodnocovali, doručené oznámenie o výsledku vyhodnotenia ponúk alebo návrhov s uvedením dátumu doručenia.

Podľa § 149 ods. 1 písm. k) zákona o verejnom obstarávaní, Úrad uloží verejnému obstarávateľovi alebo obstarávateľovi pokutu vo výške 20 000 eur za každých začatých 15 pracovných dní omeškania so splnením povinnosti podľa § 136 ods. 9 písm. a), b), c), d) alebo e), ak nedošlo k uzavretiu zmluvy, koncesnej zmluvy alebo rámcovej dohody.

Z podkladov súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj kompletný administratívny spis žalovaného, vrátane prvostupňového správneho orgánu, je zrejmé, že skutkový stav medzi procesnými stranami sporný nebol.

V posudzovanej veci neexistovali žiadne pochybnosti o tom, že žalobca naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 149 ods. 1 písm. k) zákona o verejnom obstarávaní, keď sa ako verejný obstarávateľ dostal do omeškania s informačnou povinnosťou podľa § 136 ods. 9 písm. e) zákona o verejnom obstarávaní o 19 dní.

Úlohou súdu bolo preto výlučne vyriešenie právnej otázky, či žalovaný bol pri rozhodovaní o uložení pokuty viazaný pevne stanovenou výškou pokuty, ktorá je taxatívne stanovená v zákone o verejnom obstarávaní alebo mal možnosť moderácie podľa § 149 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní a mal prihliadnuť na závažnosť, spôsob a následky porušenia povinností žalobcu.

Najvyšší súd sa v plnom rozsahu stotožnil s podrobnou a logickou argumentáciou žalovaného uvedenou v jeho odvolaní.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu bol žalovaný striktno limitovaný zákonom stanovenou výškou pokuty, a preto nemohol pri rozhodovaní o výške pokuty použiť správnu úvahu, resp. prihliadať na iné ako predmetné riešenie stanovené v administratívno-právnej norme, ako to je v prípadoch keď rozhoduje o sankcii podľa § 149 ods. 2 a ods. 3 písm. a) a písm. d) až f) zákona o verejnom obstarávaní, t. j. keď správny orgán rozhoduje o uložení pokuty v rámci hornej a dolnej sadzby alebo do maximálnej výšky pokuty.

Správny súd pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v sankčných veciach sa nemôže zaoberať otázkou, či je príslušná sankcia primeraná vo vzťahu ku skutku, keďže príslušná skutková podstata trestania správneho deliktu, v danom prípade v zmysle § 149 ods. 1 písm. k) zákona o verejnom obstarávaní, jednoznačne vymedzuje spôsob trestania.

Za stavu, že výška pokuty je podľa ustanovenia § 149 ods. 1 písm. k) zákona o verejnom obstarávaní určená pevnou sadzbou za každých začatých 15 pracovných dní omeškania, nebolo možné pristúpiť v danom prípade k moderácii zákonom určenej sadzby pokuty a upravovať jej výšku s ohľadom na povahu, závažnosť, spôsob a následky porušenia povinnosti.

Žalovaný preto postupoval v zmysle zákona, keď pri ukladaní pokuty prihliadal rigorózne len na počet dní, v ktorých bol žalobca v omeškaní so splnením informačnej povinnosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 220 O.s.p. zmenil a žalobu zamietol.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá

O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.